

BESKOW, ELISABETH

Ellas lifsuppgift : berättelse : af Runa

Fosterlands-stift

1900

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
  - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
  - *Sök:** Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
  - *Klipp & klistra:** Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

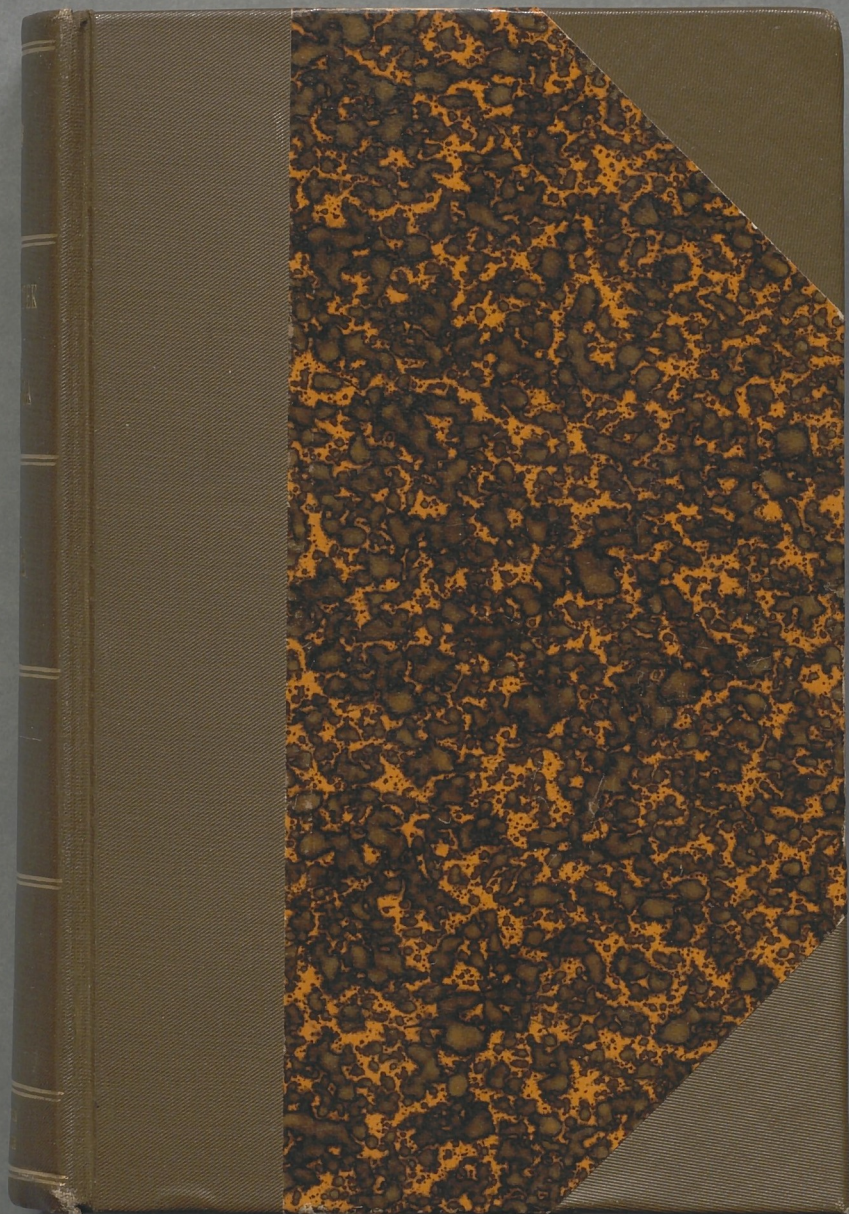
Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

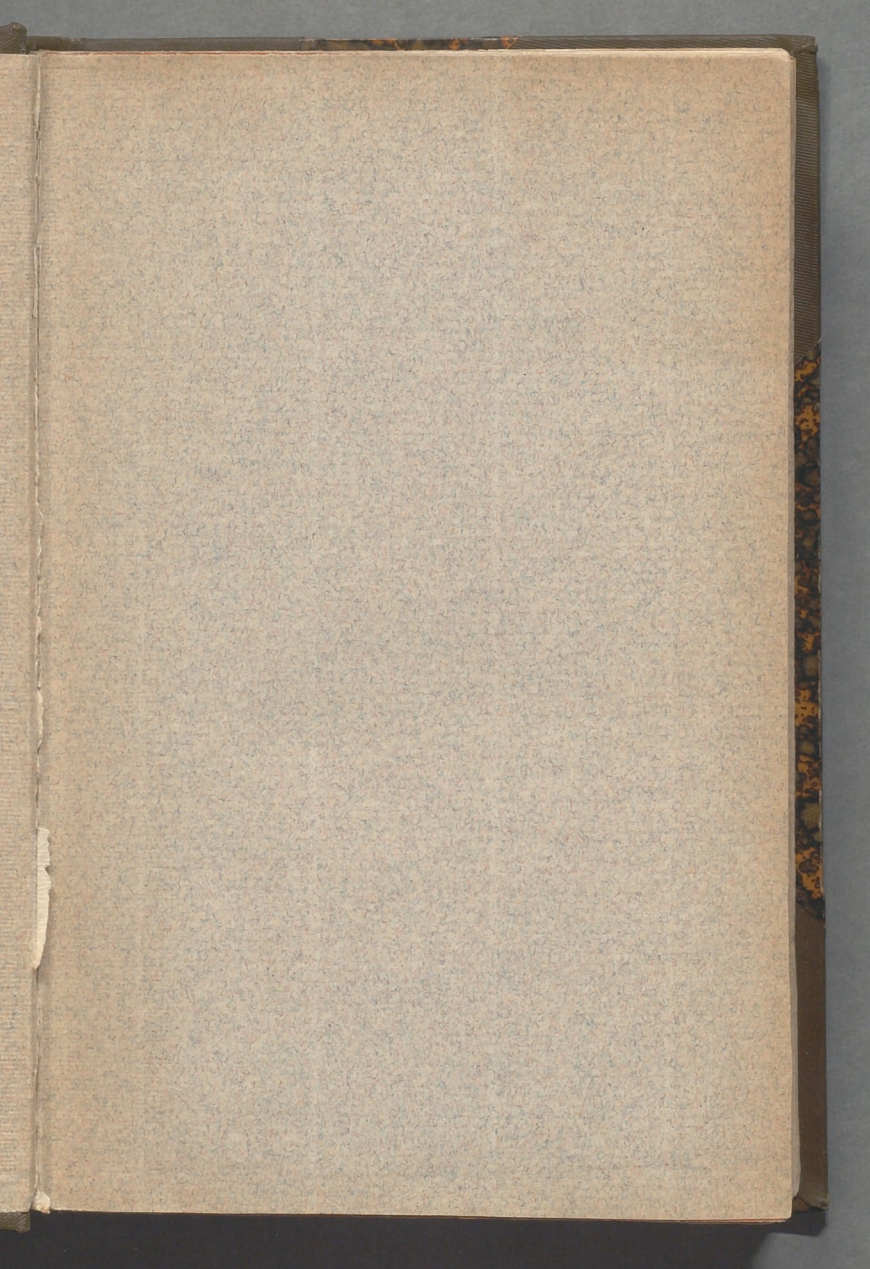

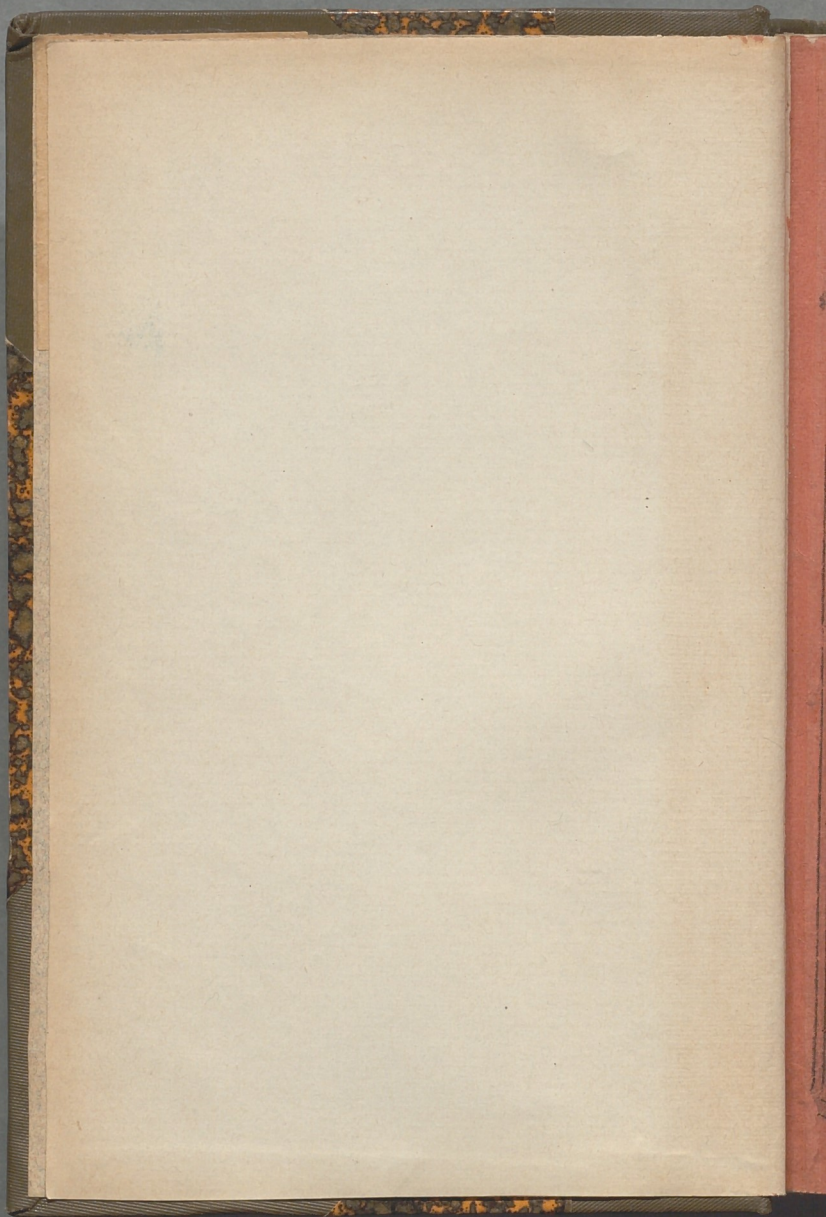
Kongl. Biblioteket.
STOCKHOLM.

Under.

Barok.

Saml.

BIBLIOTEK FÖR DE UNGA

N:r 107.

Ellas lifsuppgift

BERÄTTELSE

AF

RUNA

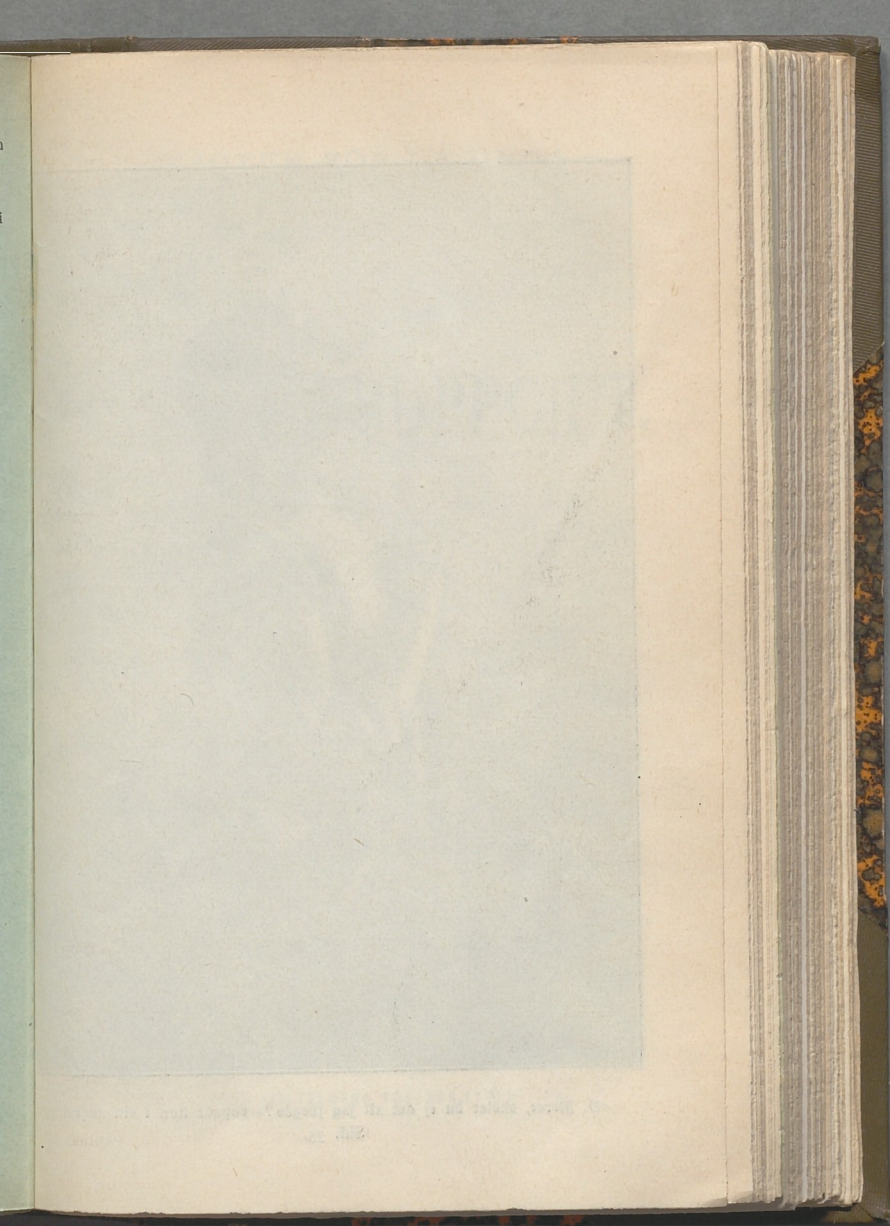
STOCKHOLM

FOSTERLANDS-STIFTELSENS FÖRLAGS-EXPEDITION.

1900
Pris 20 öre.

af **Bibliotek för de unga** hafva hittills utkommit och
finnas hos alla bokhandlare att tillgå följande N:r:

1. Julgranen. Af J. P. Linde. 4:e uppl. 10 öre.
2. Staden Fördärf och skeppet Evangelium. En allegori af J. P. Linde. 15 öre.
3. För Herrens skull. Af A. Vollmar. 2:a uppl. 15 öre.
4. "Evelyn Howard". Af H. Bowman. 10 öre.
5. Kärleken söker icke sitt. Af A. B. Buxtorf. 2:a uppl. 15 öre.
6. Juda. 40 öre.
7. Sex barn i Snön eller Det gamla gångbudet. Af A. Vollmar. 3:e uppl. 15 öre.
8. Jag skulle så gärna vilja se ett träd brinna, en berättelse af A. Vollmar. 3:e uppl. 10 öre.
9. Lilla Gerda och hennes sista dagar. 3:e uppl. 10 öre.
10. En knappål. Sann berättelse af W. Ziethe. 15 öre.
11. Märtas Julhögtid. 2:a uppl. 15 öre.
12. Johannes Simonides, en bild från tiden för förföljelserna mot de evangeliske i Ungern. 2:a uppl. 15 öre.
13. Den lilla modellen och Tvenne sjöresor. 2:a uppl. 15 öre.
14. Boris Kornieffs påskhögtid. 2:a uppl. 15 öre.
15. Lilla Karins historia. Med 15 teckningar. 20 öre.
16. Julen i Luthers hem. 15 öre.
17. Det lilla trädet, som ville hafva andra blad. En julberättelse. Från norskan. 2:a uppl. 10 öre.
18. Försök ännu en gång! Af A. L. O. E. 10 öre.
19. Porträttet. Af A. L. O. E. 10 öre.
20. En nödlögn. Af A. L. O. E. 2:a uppl. 10 öre.
21. Hur står det till med dig? Af A. L. O. E. 10 öre.
22. Duglig till intet. Af A. L. O. E. 2:a uppl. 10 öre.
23. Öfver allt pris. Af A. L. O. E. 2:a uppl. 10 öre.
24. På fullt allvar. Af A. L. O. E. 2:a uppl. 10 öre.
25. För syns skull. Af A. L. O. E. 2:a uppl. 10 öre.
26. Alltför dyrköpt. Af A. L. O. E. 2:a uppl. 10 öre.
27. Håll fast! Af A. L. O. E. 2:a uppl. 10 öre.
28. Hafsströmmen. 15 öre.
29. Trogen in i döden. Historisk skildring från början af fjärde århundradet af R. Weitprecht. 20 öre.
30. Julen i kojan. En julberättelse. 10 öre.
31. Det värnlösa barnets bref till sin käre frälsare. 10 öre.
32. Plänboken eller Gud är underlig. 10 öre.
33. Fyrväpplingen. 10 öre.
34. Herden på Salisbury-heden. Några drag ur David Saunders' lif af H. More. 20 öre.
35. Granrisgummans julfest, af Lydia. 10 öre.
36. Herrens vägar och bönenas makt, af pastor Filip Paulus. 20 öre.

»O. Herre, sköter du ej om att jag förgås?» ropade hon i sin ångest.
Sid. 35.

BIBLIOTEK FÖR DE UNGA
N:r 107

ELLAS LIFSUPPGIFT.

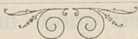
*

BERÄTTELSE

AF

RUNA.

Barkow.

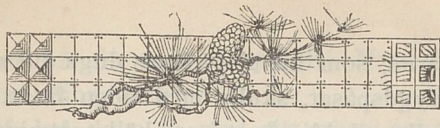
STOCKHOLM,

FOSTERLANDS-STIFTELSENS FÖRLAGS-EXPEDITION

STOCKHOLM

TRYCKT I CENTRAL-TRYCKERIET 1900.

I.

Ella var aderton år och hade slutat skolan för två år sedan. Nu hade hon ingenting särskildt att göra annat än att taga lektioner i franska och musik, rida, åka skridsko och roa sig bäst hon kunde. Men hur hon roade sig, så hade hon inte roligt ändå, utan började finna tiden lång. Hon hade ingen syster, men däremot fyra bröder, en äldre än hon själf och tre yngre. Den äldre brodern var utomlands för att lära sig språk och utbildas till att ingå i faderns firma. Sam, som kom näst Ella i ålder, var fast besluten att bli läkare och drefs af sitt vetenskapliga intresse att dissekera alla döda råttor, kattor, fåglar eller andra djur, som han kunde få fatt på. Ella rynkade näsan åt detta osmakliga göra, men inom sig afundades hon dock brodern hans bestämda framtidsbana. Till och med små-

pojkar, som nu ej tycktes duga till annat än odygdspåsar, skulle med tiden få ett kall att fylla och bli något i samhället, åtminstone var det meningen. Men med hennes tillvaro var det ju ingen mening alls, tänkte Ella, där hon satt och var missnöjd i skymningen. Visserligen kunde flickor bli hvad som helst nu för tiden, men Ella hade ej håg för något särskildt. Om hon varit gosse, måste hon ha valt något i alla fall, men nu var det intet, som tvingade henne därtill, och det var hon förargad åt.

»Usch, hvad här är mörkt! Tänd lampan!»

Det var Sam, som kom in med håret i vädret och en bok i handen.

»Tänd själf!»

»Jag har så brådtom och vet inte, hvar tändstickorna finnas. Sådant är ju flickgöra, vet jag», sade Sam och plirade med sina närsynta ögon under sitt letande i skumrasket efter elldon.

»Du tror förstås jag inte kan ha annat att göra än passa upp på dig», snäste Ella.

»Jag tycker inte du ser mycket upptagen ut», anmärkte Sam försmädligt.

Han lyckades till sist få lampan tänd utan systemens hjälp och var snart fördjupad i sin bok. Ella satt kvar vid fönstret och

drömde om sin stora lifsuppgift. Hvar skulle hon väl finna den?

Modern kom in med sitt arbete och satte sig vid lampan. Hon hade brådt och sydde flitigt. Sten, den yngste af småpojckarna, kom inspringande med en bok.

»Mamma, nu kan jag min läxa!» ropade han.

»Ack Ella», sade modern, »du har ingenting att göra, du kan gärna förhöra Sten.»

Ella reste sig motvilligt, hon kunde ju ej annat än lyda, men de orden: 'du har ingenting att göra', stucko henne såsom hjärtlösa och orättvisa, hon satt ju just och längtade efter arbete. Hon ryckte boken från Sten och begynte förhöra honom i en ton, hvilken lockade fram all okynnig uppstudsighet, som fanns i hans lilla pojksjäl. Han gjorde grimaser åt henne och låtsade ej förstå hennes frågor, hvilka ej heller vittnade om stort bemödande å hennes sida. Till sist tog modern med en ogillande blick boken ifrån henne och begynte förhöra gossen, som då genast blef ordentlig.

Ella steg upp och gick in i sitt rum. Hennes lynne hade ej blifvit bättre genom denna händelse. Det ringde på tamburklockan, och Ella fick besök.

»Åh, är det du Aina? Så rysligt roligt, om du bara visste, hvad du är välkommen!»

Och Ellas surmulna ansikte strålade upp, då hon omfamnade och kysste sin vän. Fast Aina var flere år äldre än Ella och såg ut att ha pröfvat på mycket i lifvet, tycktes hon varmt besvara den yngre flickans vänskap.

»Jag hade en stund ledig, och då fick jag sådan lust att hälsa på dig och höra hur du mår», sade hon.

»Åh, jag mår nog bra», svarade Ella värdslost, som om annat ej kunnat komma i fråga. »Du kan ej tro så lämpligt du kom. Jag satt just och funderade på en sak och behöfver ditt råd.»

»Nå?»

»Jag vill ha en lifsuppgift, som är alldeles min egen.»

Ella såg upp med en trotsig beslutsamhet, som om hon väntat motsägelse.

»Det förstår jag så väl att du vill», sade Aina. »Har du tänkt på något särskildt?»

»Nej, jag vet ej hvar i världen jag skall söka den.»

Aina satt tyst en stund, så fäste hon sin milda och karaktärsfasta blick på Ella och sade något förundrad:

»Behöfver du söka efter den? Som jag ser, tycker jag den ligger nära till hands.»

»Du menar här i hemmet?» frågade Ella, tydligen färdig med en störtsjö af motsägelser.

»Ja», svarade Aina med ett nästan försagdt leende inför hvad hon såg komma skulle.

»Förstår du inte, att det är just det jag vill komma ifrån?» utropade Ella lidelsefullt. »Jag vill ha arbete, som upptar min tid, så att jag ej ständigt ska behöfva höra: 'Ella, du har ingenting att göra, du kan gärna göra det här.' Och så får jag plöttra bort min tid med skräp, som ingen tackar mig för.»

»Men hur gör du dessa små tjänster?» frågade Aina.

»Hur jag gör dem?»

»Ja, i hvilket sinne?»

»Åh det... jag försäkrar dig, de äro allt för obetydliga för att behöfva göras i något sinne alls», svarade Ella föraktligt.

»Till exempel?» frågade Aina.

»Till exempel sådant som att tända lampan åt Sam och förhöra Sten läxan, hålla i garnhärfvan åt mamma och så vidare i oändlighet», upprepade Ella.

»Sådana småsaker kunna göras på mycket olika sätt», sade Aina.

»Ja för all del, men jag föredrar att icke göra dem alls. Hela mitt lif är blott en samling plotter, som icke tjänar till någonting. För musik har jag ej nog anlag att komma någon hvart, och om jag lär mig lite mer eller mindre franska betyder ingenting. Jag har ingen enda plikt, som är något värd. Jag vill ha något bestämdt göra, så att säga en öfverskrift öfver mitt lif.»

»Då vill jag föreslå dig ett ord till öfverskrift.»

»Hvilket?» frågade Ella förväntansfullt.

»Kärlek.»

»Kärlek ja», sade Ella dröjande och snopen. »Det kunde duga, om jag gifte mig.»
Aina brast i ett hjärtligt skratt.

»Hvad du är ung», sade hon ännu levande. »Tror du ej man behöfver kärleken annat än i äktenskapet?»

»Jo visst, men det är i alla fall där den mest förekommer.»

»Du drömmer idealiskt om äktenskapet, hör jag. Gift dig ej för snart, barn lilla. Min tanke är att man kan älska föräldrar och syskon fullt ut lika djupt och verkligt som en make.»

»Men jag talar ju inte alls om att gifta mig», sade Ella otåligt, »det jag vill ha är en lifsuppgift, en enda stor plikt, som kan fylla mitt lif.»

»Tror du det finns något kall, som består blott af en enda stor plikt? Se på hafvet, det är en helhet, men dock millioners millioner droppar. Tänk på denna stora stad, den är en enhet, men består af hus vid hus, och hvarje byggnad är uppförd af sten efter sten. Så är det med hvarje kall, som människor fylla i lifvet, det består af en mångfald små plikter, hvilka dock kunna förenas till ett helt. Och kraften, som för dig skall sammanbinda alla dina små uppgifter och ge dem värde, heter kärlek. Sätt detta ord till rubrik öfver dina små gärningar, då du tänder lampan åt Sam, förhör dina bröder läxorna, håller garnhärfran åt din mor o. s. v., och du skall komma att fylla en plats i hemmet, där ingen skall kunna ersätta dig.»

Ella satt tyst. Hon började förstå, hvad Aina menade, och hon märkte en stor brist, när hon såg på sitt hvardagslif i hemmet.

»Men jag kan ej älska mina retsamma och bråkiga bröder nog mycket för att så där tåligt offra dem hela min framtid», invände hon.

»Det är ej frågan om hela din framtid. Den sörjer Gud för och ger dig den så småningom dag för dag. Sörj du blott för en dag i sänder och sköt dess små plikter med trohet, så ger Gud dig större.»

Ella suckade.

»Hvad betydde den sucken?» frågade Aina leende.

»Hur skall jag kunna taga kärleken till min lifsuppgift, då jag är så skral i att älska?» frågade Ella missmodig.

»Du skall bedja Gud lära dig det.»

Båda sutto tysta en stund. Det kämpade inom Ella.

»Du menar då, att jag gör orätt, om jag söker mig en lifsuppgift utom hemmet?» sade hon.

»Ja, när du ej har utpräglad håg för något särskildt. Ditt lif kan bli så rikt här, om du blott låter kärleken genomtränga det.»

»Ja men se, det är just knuten, det» sade Ella.

»Bönen skall hjälpa dig. Glöm ej bönen, genom den förvandlas hjärtat, genom den drager himmelen dit in», sade Aina och talade så hoppfullt och uppmuntrande, att Ella fattade intresse för den lifsuppgift, som först syntes henne så överklig, och med ung-

domlig otålighet längtade hon att få börja praktisera den.

Sedan Aina gått, återvände Ella till salen i akt och mening att visa de sina kärlek. Hon var fast besluten att villigt utföra, hvilken liten tjänst man bad henne om.

Artur och Sten hade slutat sina läxor och lekte nu krig. De hade byggt sig hvar sin fästning med byggbitarna och ställt sina tennsoldater i skottgluggarna, och bombarderade sedan af hjärtans lust hvarandras läger med kulor, som de rullade ut efter golfvet.

När Ella öppnade dörren, kom hon ofrivilligt att stöta till Arturs fästning, så att den ramlade omkull.

»Så du gör! Kan du då inte gå litet varsammare i dörrarna!» utbrast Artur häftigt.

»Inte kan du väl begära, att jag skall känna på mig, att du byggt så dumt nära dörren! Jag har väl rättighet att gå igenom den, kan jag tro», svarade Ella, som beredt sig att visa kärlek genom tjänster, ej genom att tåla, och därför nu blef öfverrumplad.

»Du är alltid otäck. Jag undrar om alla systrar äro lika retsamma som du», sade gossen.

»Artur, Artur!» bannade modern. »Det

var ditt fel och inte Ellas. Bygg din fästning litet längre fram på golfvet.»

»Då kommer den för nära Stens, då blir det inget livvadt längre», muttrade Artur.

Ella satte sig vid lampan och började brodera på en duk, som hon skulle ge Aina till jul. Hon hade kommit i misstämning genom detta bemötande redan vid sitt inträde, men fasthöll dock sitt beslut och lyssnade efter om det ej skulle yppa sig tillfälle till någon liten kärlektjänst, som Aina talat om. Ingen bad henne dock om något. Sam satt och skref och bläckade ned sina fingrar, mamma sydde, och småbröderna förde ett bullrande krig med sina glaskulor.

Rätt som det var kom Sam att stöta till bläckhornet, så att bläcket skvimpade ut och stänkte på Ellas silken.

»Nej men Sam, hur kan du? Se hvad du gjort! Mina silken, nu äro de förstörda, och jag kan omöjligt få lika! Jag har sytt halfva duken, och nu kan jag inte göra den färdig. Du är fasligt drumlig!»

Ellas ögon blixtrade af harm och tårades af sorg. Sams häpnad och försagdhet afväpnade ej hennes vrede. Hans erbjudande att köpa nytt silke afvisade hon med förakt, det fanns icke lika. Hon måste sprätta upp

allt och sy om igen, och det hann hon icke. Modern tröstade henne med att det kanske skulle gå att tvätta bort bläcket.

»Det är inte tvättsilke», svarade Ella i dräpande ton.

»Men det är ju bara stänk, kan du inte sy med det, som ej är skadadt?» framkastade Sam, hvilken tydligen var uppriktigt ledsen.

»Det märks att du ingenting begriper annat än göra ofog», snäste Ella. »Ja, nu är det inte värdt, att jag syr mera.»

Hon reste sig, slängde arbetet på bordet och gick snyftande in i sitt rum.

Sedan hon gråtit öfver det förstörda arbetet en stund, kom en annan bitterhet i sorgen. Hon tänkte på sin vackra föresats att visa kärlek och undrade, hvarför just då ingen hade begärt någon tjänst af henne, som de minsann annars voro så kvicka med, utan i stället hade allt sammansvurit sig för att reta henne.

Till kvällsbordet kom hon med svullna ögon. Fadern frågade, hvarför hon gråtit. När han fick höra det, gaf han stackars Sam en duktig skrapa, som slutade med en för gossen nedslående undran, hvad i all världen det skulle bli af en pojke, som var så opraktisk, närsynt och drumlig. Ella var

faderns gunstling, och aldrig fingo gossarne så sträng upptuktelse, som när de förgått sig mot henne.

»Har du bedt din syster om förlåtelse?» frågade fadern, när de reste sig från bordet.

»Nej, ja, jag vet inte», stammade gossen rodnande.

»Gör det genast då.»

Sam vågade ej annat än lyda, fast all den stolthet hans föga stolta natur var mäktig reste sig upp mot att bli befalld till något dylikt i så mångas närvaro.

»Ja vars», svarade Ella på hans fram-mumlade ursäkt, men förlåtelsen var hvarken uppriktigt begärd eller uppriktigt gifven.

På natten sjuknade Sam häftigt, och då läkaren kom på morgonen, förklarade han det vara blindtarmsinflammation. Sjukdomen utvecklade sig hastigt, och mot aftonen sade doktorn, att en operation genast måste företagas.

Det blef oro och bestörtning. Läkaren gick att telefonera till sjukhuset, och fadern skyndade att skaffa en sjukbår. Modern och Ella hjälptes åt med Sam.

Ett ögonblick i den allmänna villervallan blef Ella allena med brodern. Hon tänkte med de bittraste själföförelser på att han

fått bannor för hennes skull, och att hon så ogärna förlåtit honom. Hon längtade att säga honom detta, men tyckte ej, att hon kunde störa honom med sådant nu, där han låg och jämrade sig i plågor och kanske snart skulle dö. Hennes hjärta stod stilla vid denna tanke. Sam dö! En sådan möjlighet hade aldrig fallit henne in förr. Åh, hvad hon nu ångrade hvarje ovänligt ord hon sagt honom, och de voro så många. Hur ofta hade hon väl visat honom kärlek? Hon kunde ej minnas ett enda tillfälle.

Med en ömhät och varsamhet, som om hon velat godtgöra femton års försummelse med denna enda lilla handling, bytte hon iskompress på hans onda ställe. Han drog en suck af lindring och såg upp på henne.

»Tack», sade han.

Eller fick tårar i ögonen, hennes hjärta blef öfverfullt, men hon kunde ej yttra ett ord.

»Ella, jag är ledsen, att jag förstörde ditt silke», sade han med en röst, som tydde på den ansträngning det kostade honom att kufva den kroppsliga smärtan.

»Åh Sam!» var allt hvad hon kunde säga i sin ånger, men han förstod svaret fullkomligt. Denna gång begärdes och gafs förlåtelse uppriktigt.

Snart kom sjukbåren, och Sam fördes bort. Båda föräldrarna gingo med till sjukhuset.

Ella stannade hos småbröderna. Det var så underligt stilla och tyst i hemmet. Gos-sarne hade ingen lust att leka, de voro som lamm. De slöto sig till Ella, och hon greps af en alldeles ny ömhet för dem. De kunde ju dö de också, och de visade så mycken känsla.

Deras sängtid kom, och Ella ersatte modern. Hon läste aftonbön med dem, och begge lade de till med egna ord en bön för Sam. De somnade, men Ella satt kvar i barnkammaren, hon kunde ej vara ensam.

Fadern hade lofvat telefonera, så snart operationen var öfver, och Ella lyssnade. Hennes hjärta ökade takten med hvarje knäpp. Hon kunde ej tänka klart, men hela hennes inre var en enda brinnande bön för Sam.

Det ringde i telefonen. Ella rusade dit.

»Operationen är öfver, och som det tyckes lyckad, men ännu kan ingen veta, hur det går», sade faderns röst.

Ella jublade. Med ungdomens sangvini-
nism hoppades hon allt nu. Sam hade icke
dött, han skulle icke dö! Hon föll ned på
sina knän och utgöt för Gud sitt hjärtas tack-
samhet. Det var första gången hon talade

vid honom förtroligt som till en vän. De timmar hon tillbragt i ångestfull bön till Gud hade besannat Ainas ord, att bönen förvandlar hjärtat och drager himmelen dit in. Ella genomströmmades af kärlek till Gud, som hört henne och varit nådig och barmhärtig och ville gifva henne tillfälle att godtgöra, hvad hon så grundligt försummat. Hon bad honom förlåta allt det förgångna för Jesu skull och hjälpa henne börja ett nytt lif.

II.

Sam blef verkligen frisk, men det gick ytterst långsamt. Längre efter sedan han kommit hem från sjukhuset, måste han ligga till sängs och vårdas med största noggrannhet.

Ella fick hjälpa modern och visade sig vara till stor nytta i sjukrummet. Ej var det alltid lätt, och ofta pröfvades hennes tålmod, men ångestens värsta stunder och stunden af jublande tacksamhet hade lärt henne något, som hon aldrig riktigt kunnat förut, och det var att bedja. Genom bönen hämtade hon ofta ny kraft och genom den blef hennes hjärta uppmjukadt.

»Du är mig till så stor hjälp, jag vet ej hvad jag skulle taga mig till utan dig», sade modern en dag och kysste Ella.

Det var en stor uppmuntran för denna. Ett sådant erkännande hade hon aldrig förr fått och ej heller förtjänat.

De månader, under hvilka Ella hade till sin lifsuppgift att vårda Sam, blefvo för henne till stor välsignelse. Sams beroende af henne lockade fram all ömhet, som hennes hjärta var mäktigt. Hon lärde sig hålla af honom på ett aldeles särskildt sätt och fann glädje i att lindra hans onda och förkorta tiden för honom. Och det förunderliga med den sanna kärleken är, att ju mer man ger, ju mer har man kvar. Ellas hjärta vidgades ej blott för Sam utan äfven för föräldrarna och småbröderna. Hur det var kallade dessa senare henne ej längre retsam, och det förargliga: 'Ella, du har ingenting att göra, du kan gärna göra detta', behöfde hon ej mera höra. I stället lät det: 'Ella har du tid att hjälpa mig med detta!' Och en sådan begäran hade Ella alltid lust att fylla.

Dock gick det ej utan strid för henne att lefva sitt nya lif. Hjärtats omdaning är långt ifrån fullbordad, då den nyss begynt. Det kom stunder af nederlag, af missmod

och retlighet som förr. Kom hon blott ihåg att bedja vid sådana tillfällen, var hon hjälpt, men så var visst icke alltid fallet. Det häftiga, själfrådiga lynnet spelade henne många spratt, och hon var stundom nära att förlora modet.

Det var en drömmande vacker våreftermiddag. Ella och Aina promenerade tillsammans på Skansen. De gingo afsides i skogen, där den friska, späda vårgrönskan smekte deras ögon hvart de sågo.

»Du är så tankfull i dag Ella, hur är det med dig?» frågade Aina.

»Jo det är så, att jag har ingen rättighet att vara en kristen längre», svarade Ella, enligt sin vana plumsande rätt in i ämnet med ens.

»Och hvarför inte?»

»Jag blir aldrig bättre. Ett tag i vintras under Sams sjukdom trodde jag mig ha börjat bli det, då tålde jag så mycket och offrade verkligen gärna för hans skull allt nöje under dagen och ibland också sömnen om natten, och när han var kinkig, fördrog jag det utan att bli det minsta otålig. Men nu, sedan han blifvit frisk, är det ej alls så. Är han nu fordrande eller gnatig, blir jag ond och svarar honom häftigt och nekar att

passa upp på honom. Till exempel nyss, just då jag skulle gå ut för att möta dig, kom han och ville att jag skulle laga hans handskar. Han bad mig på ett befallande sätt och tycktes ta så för afgjort, att jag genast skulle göra det, att jag blef förargad och sade, att han inte finge tro, att jag jämnt skulle stå på tå för honom. Och så sade jag, att det är bara snobberi af en skolpojke att gå klädd i handskar. Då blef han ond och slängde till mig några ord, som sårade mig ända in i själen. Han sade: »Du, som ger dig ut för att vara mer kristen än andra, har då inte rättighet att vara så där argsint.» Då frågade jag honom, när jag någonsin gifvit mig ut för att vara bättre än andra. Det svarade han just inte på, utan gick sin väg. Jag känner mig nu olycklig. Det har verkligen varit min mening att vara en sann kristen och uppföra mig som en sådan på allt sätt, men som du ser, går det inte alls. Jag bara drar vanära öfver Jesu namn, om jag bekänner det; därför har jag tänkt gå till Sam, när jag kommer hem, och förklara för honom, att jag inte alls är en kristen, så får jag sedan vara hur jag vill, ty då kan inte Gud behöfva skämmas för mig.»

Ella vände bort ansiktet, när hon yttrade

dessa orden, så att Aina ej skulle se, hur hennes läppar darrade.

»Men skulle du ej känna lifvet bra ödsligt och tomt, om du så där afsade dig all gemenskap med din Gud?» frågade Aina.

»Jo, förfärligt, men det står jag hellre ut med än med tanken att draga skam öfver hans namn», svarade Ella med en viss själfbeundran.

»Tror du Gud begär ett sådant ädelmod af dig?» frågade Aina leende och fattade Ellas arm.

»Ädelmod? Hvad menar du?» frågade Ella rodnande, ty hon förstod och kände ironien i sin väns fråga.

»Ja, just så», sade Aina och fortfor i en vänligt skämtsam ton, men med djupare allvar på samma gång: »Du stackars lilla kryp, du skärfva ibland jordens skärfvor, du vill handla ädelt mot alla världars Gud! Du tørs icke låta hans allsmäktiga hand stödja dina stapplande steg af fruktan att bringa honom på fall, när du snafvar! Är det så?»

»Åh, Aina, tyst, tyst!» bad Ella skamsen men leende på samma gång. Hon fann nu den tanke löjlig, som hon nyss varit så stolt öfver. »Men hvad menar du då, att jag skall göra, ty jag står fast vid att jag ej vill vanära honom.»

»Det är ju det, som du icke kan. Hans ära är obefläcklig, och han kan nog skydda den och dig med, var viss därpå. Han längtar att få frälsa, stödja och bära dig, och genom att neka honom detta gör du ej hans ära större, men väl hans hjärta bedröfvadt.»

Under sitt samtal hade de båda flickorna kommit fram på en väg, där utsikten öppnar sig öfver Djurgårdsbrunn, Ladugårdsgärde och Stockholm. Hela nejden drömde i aftonsol. Nedåt på de branta sluttningarna stodo träden och sträckte luftigt och fint sina grenar med nyspruckna löf ut öfver den klara vattenspegeln i djupet. På det vidsträckta gärdet föllo skuggor och dagrar mjukt och förtonande, vid horisonten begränsade af granskogens mörka rand mot världsljus himmel. Öfver staden sväfvade lätta rök-moln genomskimrade af kvällsolsstrålar. De båda unga flickorna stodo en stund tysta och hänförda öfver detta härliga panorama, som aldrig förfelar att göra intryck, hur ofta det än ter sig för ens blickar.

»Aina, har du känt, att ibland kan det vara ögonblick, då Gud liksom lyfter en flik af slöjan, så att man får ana en skymt af hans härlighet?» frågade Ella i lågmäld ton.

»Är det ett sådant ögonblick för dig nu?»

»Det var nyss. Jag blef så gripnen af hans oändliga storhet. Han är stor i sin makt och helighet och allt sådant, men allra störst, tycker jag, i sin förlåtande kärlek. Aina, jag vill ägna honom hela mitt lif, hela mitt lif.»

Ella talade med hänförelse, men plötsligt drog som ett moln öfver hennes strålande ansikte, och hon tillade:

»Det är nu i öfversvallande känsla jag säger så, men att göra det sedan, det blir värre.»

»Det är icke du, som skall göra det, det är han. Låt honom blott utföra sitt verk med dig och var alltid uppriktig inför honom, ty det är ett livsvillkor.»

Ännu länge fortfor detta förtroliga samtal, som värmdes bådas hjärtan.

När Ella kom hem, gick hon in i Sams rum. Han satt och läste.

»Sam», sade hon och stödde sig halfsittande på hans skrifbord.

»Hvad vill du?» frågade han utan att se upp.

»Jo jag ville bara säga dig det, att jag vill vara en kristen, inte därför att jag är bättre än andra människor, utan därför att jag är sämre och nödvändigt behöfver min

Frälsares hjälp för att ej gå alldeles förlorad i häftighet, själfviskhet och alla andra fel. Så att när jag gör något orätt, får du inte skylla på honom. Han gör nog allt för att rena mig, men det är jag som ej låter honom göra det, förstår du?»

Sam kände sig både häpen och förlägen öfver denna oväntade bekännelse och kisade på Ella, undrande hvad som kommit åt henne. Att hon var uppriktig kunde han ej betvifla, och hennes ord gáfvo honom en förnimmelse af att där måste ligga något vida mer i hennes kristendom än han vetat. I detsamma ropade någon på Ella, och hon skyndade ut. Det dröjde en god stund, innan Sam åter kunde fästa sin uppmärksamhet vid boken. Systemens ord hade gifvit honom åtskilligt att fundera på.

III.

Det var vinter igen. Ellas äldre bror Karl var hemkommen från utlandet. Han hade arbetet i faderns affär, men var ej mer upptagen än att han godt kunde hinna med

att roa sig, och det gjorde han tappert. Under de år han varit borta hade Ella utvecklat sig från en kantig »backfish» till en riktigt vacker ung dam. Karl blef mycket förtjust i sin syster, var stolt öfver henne och ville ha henne med sig öfverallt. Hon tvekade i början af samvetsskäl, men fadern sade en dag till henne, då han märkte detta:

»Följ du Karl, så ofta han vill ha dig med. Du vet icke hvilket kraftigt moraliskt stöd en syster kan vara för en bror, då de båda hålla af hvarandra.»

Dessa ord tilltalade Ellas sinne och öfvervunno hennes tvekan. De båda syskonen kommo in i ett gladt och talrikt ungdomskotteri, där Ella, pigg, munter och ursprunglig som hon var, snart intog en framstående plats. Deras nöjen utgjordes af släd- och kälkpartier, skidturer, skridskoåkning, ridklubb och lawn-tennisaftnar. Dessemellan hade de glada tillställningar i hvarandras hem. Ella hade ofantligt roligt, när hon väl öfvervunnit sina samvetsbetänkligheter. Lifvet skimrade och lekte för henne, och hon lekte med det. Hon blef mycket beundrad och omtyckt i synnerhet af männen, och detta tjusade och smickrade henne. Flickorna funno henne kokett, men Karl påstod, att de blott

voro afundsjuka, och Ella trodde honom, fast hon menade, att det var elakt sagdt af honom.

»Du är ändå alltid min bästa vän, Aina, fast vi råkas mera sällan nu för tiden», sade Ella en dag till denna. »De andra flickorna äro nog söta och rara, och jag tycker om många af dem, men med dig kunna de ej jämföras.»

Aina märkte snart, att det var särskildt ett namn, som allt mer ofta förekom i Ellas tal, en af de unga männen tycktes behaga hennes vän mer än de öfriga, men denna tycktes själf ej vara fullt medveten därom, dock blott till en början.

En dag, då Aina kom på besök till Ella, fann hon denna med en uppslagen bibel i knäet och ett strålande uttryck i ögonen.

»Kom och sätt dig här, så skall du få höra», sade Ella. »Jag tänkte på en särskild sak nyss, och så slog jag upp i bibeln för att få ett direkt svar af Gud just med afseende på denna sak, en önskan jag har. Och kunde jag fått ett tydligare svar än detta? Läs!»

Aina läste: »Haf din lust i Herren! han skall gifva dig hvad ditt hjärta önskar.»

»Och hvad önskar då ditt hjärta?» frågade hon.

»Det är min hemlighet än så länge», svarade Ella med strålande ögon.

Aina såg forskande på henne.

»Har du din lust i Herren?» frågade hon.

Det var som om strålen i Ellas öga fördunklats af denna fråga. Hon svarade ej, och Aina fortfor:

»Har du *icke* din lust i Herren, så får du icke taga detta språk som ett löfte om att få hvad ditt hjärta önskar.»

Ellas ansikte mulnade, hennes uttryck var ej vackert nu.

»Min önskan är fullt loflig och god, jag ser alls intet skäl, hvarför Gud skulle vägra mig dess uppfyllande», sade hon.

»Men *han* kanske ser skälet», invände Aina lugnt.

Det blixtrade till af smärta och trots i Ellas öga.

»Det vore grymt», mumlade hon.

»Är du säker på det?» frågade Aina och såg på sin vän med en klar blick, som mer än orden uttryckte hennes orubbliga tillit till Guds kärlek.

Ella böjde sitt hufvud och teg, det kämpade inom henne.

»Hur läser du bibeln nu för tiden?» frågade Aina vidare med ett ömt tonfall, som

om hon talat till ett sjukt barn. »Kommer du till den blott för att läsa löften om dina jordiska önskingars uppfyllelse som nyss, och fäster du dig blott vid bokstafven, som behagar dig, uteglömmande anden, som visar dig till den osynliga världen, för hvilken ditt intresse ej längre är varmt? Och hur är det med din bön?»

Ella kväfde en snyftning och teg, tills hon stadgat sin röst nog för att tala, då sade hon:

»Det är som du tror, det står illa till. Mitt hjärta har svalnat för Gud. Hvad skall jag göra?»

»Offra hvad som står mellan honom och dig.»

»Jag kan ej, jag har ej kraft.»

»Bed honom taga det bort, han har kraft och kärlek nog därtill.»

»Skall jag bedja tvärt emot mitt hjärtas ifrigaste önskan? Vore det ej en falsk bön?»

»Ville du då få din önskan uppfylld, om du visste, att den vore bestämdt emot Guds vilja?»

»Nej. Men det är just det jag icke vet.»

»Bed då: Ske icke min vilja, utan din!»

»Men jag vill ju att min vilja skall ske»,
envisades Ella.

»Så bed då blott: Ske din vilja!»

»Men om den är emot min?»

»Så vore det till skada ej blott för dig utan ock för en annan, att din vilja skedde.»

»Jag vill i alla fall vänta att bedja den bönen, tills jag kan bedja den af hela hjärtat.»

»Nej, Ella, det är genom att bedja den, som du lär dig bedja den af hjärtat. Den bönen jagar trots och egenvilja på flykten, och tro mig de fly aldrig själfmant.»

IV.

»Åh ett sådant härligt väder!» utbrast Ella, då hon på aftonen jämte sin bror Karl kom ut på gatan för att gå ned på skridskobanan, där det skulle bli musik, och de båda syskonen stämt möte med flera af sina unga vänner.

Det var fruset och klart. De från snö befriade trottoarerna voro hvita af kyla, och människorna gingo fort med uppfällda pälskragar. Slädar gledo klingande fram på föret och deras spår glänste blanka i lyktskenet.

»Brrr, hvad det är kallt», sade Karl och gjorde sig så liten han kunde i sin varma rock.

»Då gå vi i kapp», svarade Ella och påskyndade stegen, så att hennes bror fann det helt besvärligt att följa henne.

På skridskobanan var stim och lif. Just vid nedgången träffade de båda syskonen honom, som jämt var i Ellas tankar. Han var glad att se dem, han tog hennes skridskor och spände dem på. Sedan åkte de två bort öfver isen obekymrade om Karl, som snart fann annat sällskap. Ella gled lätt och snabbt fram öfver den glatta banan. Han, som förde henne, var så stark och vig, det bästa stöd hon kunde få, tyckte hon, och han förundrade sig öfver hur sällspordt bra de åkte tillsammans. De höllo sig till banans utkant. Musikens toner ljödo från afstånd. Ella såg upp mot den gnistrande stjärnhimlen och blef med ens högtidligt stämd. Däruppe flammade i eldskrift världarnas bön: »Din vilje ske!» och ur det klappande flickhjärtat kom svagt, men ovillkorligt den bönnens eko.

»Hvad tänker ni på? Ni blef så tyst», frågade han vid hennes sida.

Hans röst lät så innerlig och förtrolig, att hon utan tvekan sade honom hvad hon tyckt sig läsa däruppe på stjärnehvalfvet. Han sade något, som han ansåg passa ut-

märkt väl till svar, men hans själ var ej i orden, och instinktliskt kände hon det. De bytte snart om samtalsämne.

När Ella lagt sig den kvällen, var hennes hjärta oroligt och tungt, utan att hon egentligen kunde säga hvarför. Hon bad sin nya bön, men tyckte, att den var som ett sorgens förebud.

Vintern gick, och hon träffade ofta sina tankars föremål. Han var artig och uppmärksam, då de voro i andras sällskap, innerlig och förtrolig, då de voro på tu man hand. Hans ord hade ofta en dunkel undermening, som om han velat låta henne förstå åtskilligt. I början tyckte hon om just detta uttalade och dolda, men så småningom började hon undra, hvarför han aldrig talade rent ut.

Sommaren kom, och de skildes åt. Elia drömde ljusa sommardrömmar och smyckade sin hjälte med de ädlaste och manligaste egenskaper. Hon bad alltjämt den bönen: »Ske din vilje!» Och hon gjorde det med hoppfullt hjärta. Ej skulle Gud kunna gäcka en känsla, som förädlade henne så, tänkte hon.

Efter inflyttningen till staden på hösten begyntes snart samma lif som föregående vinter. Ella hade en obestämd förnimmelse af att hennes sommardrömmars idealhjärte ej

ägde motsvarighet i verkligheten, men hon ville ej stanna för denna tanke, hon ville dåras. Dock bad hon till sin lycka: Ske icke min vilja utan din!

En dag fick hon mottaga hjärteförtroenden af en väninna, en flicka, som hon höll mycket af. Karin, så hette denna, begärde Ellas råd. Det var en ung man, om hvilken Karin hade all anledning tro, att han älskade henne, han hade sagt det så tydligt som det var möjligt, utan att säga det rent ut. Nu ville hon vara fullt på det klara med sig själf, i fall han skulle begära hennes svar. Hon var tydligen mest böjd för att svara ja. Ella var full af intresse och sympati och blef å sin sida öppenhjärtig. De båda flickorna skrattade åt så lika deras erfarenheter voro, båda hade fått höra lika tydliga, ja rent af samma halfkvädna visor. Detta började dock förefalla Ella besynnerligt. Hon blef eftertänksam och frågade Karin efter namnet på hennes hjärtans kär. Denna sade det, och Ella bleknade. De båda flickorna hade hört samma ord från samma läppar. Det var en smärtsam och förödmjukande upptäckt. Han lekte med en af dem eller med båda, deras stolthet vaknade, ingen af dem ville vara lekboll längre.

Den följande tiden blef svår för Ella. Hon ville undandraga sig den man, som allt jämt hade en stark dragningskraft för henne, fast hon måste förakta hans omanliga dubbelhet, hvilken hon ej kunde betvifla, efter hvad som förefallit. Men det var ingen lätt sak att komma ifrån de glada tillställningarna och idrottsklubbarna, där hon ständigt råkade honom och där man ej ville vara af med henne. De svepskäl hon förebar gillades ej; halft med och halft mot sin vilja träffade hon således ofta den hon borde undvika och kände gentemot honom en svaghet, som oroade och harmade henne. Då greps hon af ängslan och förtviflan. Tänk om han verkligen en gång skulle tala tydligt och hon dårad skulle gå in på att tillhöra honom, som hon ej kunde se upp till! Och å andra sidan, om hon allt mer fastnade för en, som blott lekte med henne, och hon så beröfvades all lifslust och dådkraft!

»O Herre, sköter du ej om att jag för-gås?» ropade hon i sin ångest. »Du ser ju, att jag är för svag att själf draga mig tillbaka, hvarför hjälper du mig ej?»

V.

Följande dag inträffade något, som förde Ellas tankar i en annan riktning. En kusin till henne kom upp från landet. Signe, så hette denna, skulle gå igenom en kurs för att utbilda sig till gymnast. Det var bestämdt, att hon skulle bo i Ellas hem, och nu kom hon fjorton dagar innan kursens början för att hinna se sig om i Stockholm. Sedan arbetet börjat, skulle det nog ej blifva tid med sådant.

Kusinerna hade ej sett hvarandra förr, och de blefvo från första stunden mycket goda vänner. Ella njöt af att få visa Signe allt, och under deras långa vandringar på tu man hand var samtalet lifligt. Det ämne, till hvilket Signe återkom, var hennes arbete. Hennes stora intresse för detta meddelade sig till Ella.

»Ack, hvad du är lycklig, som skall få ett bestämdt arbete», sade denna en dag, »det har jag länge längtat efter.»

Signe tvärstannade.

»Men Ella», utropade hon med glad ifver, »hvarför börjar du inte samma kurs som jag? Jag hörde just i går, att där blifvit en plats ledig, det är en elev, som inte kommer.»

Ella omfattade förslaget med entusiasm, och de båda flickorna ändrade genast kurs; med höjd färg på kinden och af ifver glänsande ögon skyndade de direkt till kontoret, där Ella visste att de skulle träffa hennes far.

Det må ursäktas denne, att han först blef stum af häpnad öfver sin dotters plötsliga infall och att, när han ändtligen öppnade läpparna, var det för att uttala ett nedslående nej. Men Ella fällde ej modet, själfva den häftighet, hvarmed fadern vägrade, tydde på en viss fruktan för att ge med sig. Hon bönföll på sitt mest bevekande sätt och fick honom till sist så långt, att han bad henne sofva på saken; hon skulle då inse, menade han, hur orimlig den var.

Ella gick hem och utvecklade sin plan för modern och bröderna. Den förra var ganska obenägen att gå in på den, men i Sam fann Ella en ifrig bundsförvant.

Vid middagen diskuterades ämnet med stor liflighet. Signe, Ella och Sam höllo ihop mot fadern, modern och Karl. Samtalet fördes dock utan häftighet, och frågan behandlades af de flesta halft på skämt. Ella sökte dölja hur varmt den låg henne om hjärtat, hon kände sig nämligen upprörd och nervös och fruktade att förlora själfbehärsk-

ningen, om hon skulle få ett afgörande nej, och därför fann hon det säkrast att debatten fördes mest på skämt.

»Nu låta vi detta ämne falla», sade fadern slutligen i bestämd ton. »Allvarsamt taladt, så är jag principiellt emot att välbergade flickor skaffa sig arbete och gå i vägen för dem, som behöfva förtjäna.»

»Det är grymt! Skall jag, därför att jag är förmögen, dömas att andligen gå under af brist på sysselsättning?» utbrast Ella med skälfvande läppar.

Hennes ögon fylldes af tårar, hur mycket hon än kämpade emot. Man betraktade henne med förundran lite hvar.

»Kära barn», sade hennes far lugnande. »Har du ej sysselsättning nog? Dina nöjen uppta ju all din tid.»

»Det är just det, som dödar mig», svarade Ella, och då i detsamma sinnesrörelsen blef henne öfvermäktig, reste hon sig hastigt och lämnade rummet full af blygsel och felsegna förhoppningar.

En förlägen tystnad uppstod, sedan hon gått.

»Kunde du ej låta henne få sin vilja fram?» sade modern slutligen.

»Kan du förstå, hvarför hon tog vid sig

så? Hvad menade hon?» frågade hennes man tillbaka.

»Jag vill icke påstå, att jag är på det klara med Ella», svarade hon, »men så mycket har jag märkt, att hon tycks befinna sig i en brytningsperiod, och det klokaste är helt visst att låta henne få som hon vill, helst det ju intet dåligt är.»

Fadern såg bekymrad ut, men svarade ej. Ingen annan yttrade heller något mer i ämnet, och måltiden slutade under förstämmd tystnad.

Sedan man rest sig från bordet, gick fadern direkt in i Ellas rum. Han fann henne stående vid fönstret. Hennes tårar hade ej ännu upphört, men hon föreföll betydligt lugnare än nyss.

»Har du verkligen en så okuflig längtan efter detta arbete?» frågade han och lade armen om hennes axlar.

Detta uttryck af vänlighet gaf ny fart åt hennes rörelse. Hon tryckte sig tätt intill honom och förmådde på en stund ej svara för gråt. Faderns hjärta veknade, och allt hans motstånd smälte bort. Han förstod, att hennes tårar ej, som han först trott, härrörde från ett trotsigt egensinne, utan att de kommo från en ädlare källa.

»Hvad menade du med de orden, att ditt nuvarande lefnadssätt dödar dig?» frågade han ömt. »Nog var det öfverdrifvet sagdt.»

»Jag talade om mitt inre lif», svarade hon blygt.

»Menar du då, att gymnastiken skall rädda detta lif?» frågade han leende och kysste henne.

Hon rodnade och sökte efter ord för att rätt förklara, hvad hon kände. Men de voro ej lätta att finna, om hon ej ville uppenbara sitt förödmjukade hjärtas strid, och det förmodade hon ej.

»Det lif jag lefver förytligar mig så och drar mig dit jag ej borde dragas», sade hon sakta och med en brännande rodnad, då hon ej visste, om hon skulle blifva förstörd. »Om jag finge ett arbete, som upptog min tid och mina tankar, så skulle jag komma ifrån så mycket, som jag vill ifrån, men inte har kraft att draga mig undan annars.»

Fadern betraktade henne forskande. Hennes ögon voro nedslagna, så han kunde ej läsa i dem, men hela ansiktet bar ett uttryck af djupt allvar, som rörde honom. En misstanke om rätta förhållandet för för honom, och han tryckte sin dotter närmare intill sig med en stark känsla af hur kär hon var honom,

»Det där, som du vill ifrån, är det till skada för ditt inre lif?» frågade han.

Hon nickade jakande.

»Men hvad menar du då med ditt inre lif?» frågade han vidare i samma ömma tonfall.

»Mitt lif i Gud», svarade hon och tillade med en hastig böjning på hufvudet, som om en ny tanke klarnat för henne: »Pappa sade nyss, att jag inte har rätt att ta arbete från dem, som behöfva förtjäna, men det behöfver jag alls inte göra. Låt mig först få utveckla mig till gymnast, sedan skall jag anmäla mig hos en distriktsläkare och bedja honom skaffa mig sådana patienter, som ej kunna betala. Då tar jag ju ej förtjänsten från någon, utan blir i stället till hjälp. O, pappa, låt mig få det!»

Hon såg så bedjande upp till honom, att han ej kunde neka längre.

»Som alltid, skall du väl få din vilja fram då, du bortskämnda unge», sade han och kysste henne leende, med vänlig skämtsamhet skyllande öfver den rörelse han ej ville visa.

Hon tackade honom så som hon aldrig tackat honom förr. När han lämnade hennes rum, var han tankfull. Han kände, att hans älsklingsbarns lif styrdes af en för honom

främmande, oändligt öfverlägsen makt, och denna förnimmelse gaf honom en känsla af trygghet med afseende på dottern, hon skulle af denna makt skyddas för faror, som han aldrig kunnat rädda henne ifrån, ja ej ens blifvit varse i tid.

När Ella blef allena, föll hon ned för Gud med ödmjuk tacksamhet. Han hade planerat, ledt och styrt för henne, utan att hon anat det. Detta nya kall hade Han sändt henne som den hjälp hon under tårar bedt om. Det var den yttre omständighet, som skulle draga henne bort från den, hvilken var nära att bli hennes afgud. Hon kände vemod och smärta vid denna tanke, men kunde dock af hjärtat bedja: »Ske icke min vilja utan din!» Och under det hon bad så, blef det så stilla lugnt i hennes själ, och hon förnam ett tydligt löfte om en ovansklig glädje.

VI.

Ella kom in på kursen och visade sig snart ha stora anlag för det arbete hon valt. Det intresserade henne ofantligt och blef henne till den bästa hjälp att glömma, hvad

hon ville förgäta. Hon hade aldrig gått i en skola och fick därför nu för första gången erfaras det uppfriskande i ett godt kamratlif. Hon utvecklade sig harmoniskt till kropp och själ, och hennes lynne blef jämnt och gladt. Medvetandet att arbeta för ett bestämdt mål gaf en glad frimodighet åt blicken alldeles olika det oroliga, trånande uttryck, som kommer af en oviss väntan och kampen mot en längtan, som man ej vill ge efter för. Ellå fyllde hemmet med sol och värme utan ringaste ansträngning, ty hon var nöjd och lycklig, och de förnöjsamma äro alltid solstrålar.

Efter genomgången kurs utförde hon sin afsikt att med sin förvärfvade förmåga hjälpa de fattiga. Så småningom fick hon många patienter. Det stora intresse hon kände för dem och deras förhållanden, besjälade henne, så att hennes omgifning med eller mot sin vilja rycktes med däraf.

»Vet du, hur lycklig du är, Ella, som har allt hvad du behöfver till ditt uppehälle, utan att behöfva arbeta därför?» frågade Signe med en suck. Hon var i den ställningen, att hon måste förtjäna sitt bröd.

»Ja», svarade Ella med öfvertygelse, »och jag kan aldrig vara nog tacksam därför. Men,

Signe, du kan tjäna Gud lika bra med ditt arbete, fast du måste ta betaldt för det, som jag med mitt», tillade hon tröstande.

Signe skrattade en smula förläget.

»Det är inte alla, som likt dig blott vilja tjäna Gud», sade hon, »och inte alla skulle heller göra det bruket af sin ställning, som du gör.»

»Jag har inte alltid gjort det», svarade Ella, »och att jag gör det nu är alls ingen förtjänst, det kostar mig ej minsta uppoffring, utan är mitt nöje.»

»Det är i alla fall ädelt att finna sitt nöje i sådant», vidhöll Signe.

»Envisa unge, som inte kan låta bli att prisa mig», sade Ella leende och svängde om med Signe.

Inom sig kände hon dock ett oroande anfall af själfbeundran. Sådana kommo på henne ibland, och hon fruktade dem, ty erfarenheten hade lärt henne, att de alltid åtföljdes af inre förödmjukelse: någon sorglig upptäckt af ett fel, som hon ej förr märkt, eller återfall i de gamla, hvilka hon trott vara till stor del öfvervunna. Dock var hon på sätt och vis glad åt dessa förödmjukelser, ty hon fruktade ännu mer att tycka sig något vara. En sådan föreställ-

ning skilde henne alltid så smärtsamt från Gud.

»Vet du Aina», sade hon en afton till denna vän, »jag är ju ännu ung och vet, att mycket kan hända mig i lifvet både af glädje och sorg, men det enda jag fruktar är att gå bort från min Frälsare, och det jag längtar mest efter är att komma i en allt innerligare gemenskap med honom, däri ser jag *min egentliga lifsuppgift.*»

Af

RUNA

hafva utkommit och finnas att tillgå hos alla bokhandlare följande böcker:

Allt eller intet, tredje uppl., pris häft.

Kr. 1: 25; klotb. Kr. 2.

Hvardagslif, andra uppl., pris häft. Kr.

1: 75, kart. Kr. 2, klotb. Kr. 2: 50.

Ljudande malm, häft. Kr. 2: 50; kart.

Kr. 3; klotb. Kr. 3: 50.

Fosterlands-Stiftelsens Förlags-Expedition,
Stockholm.

DE UNGAS TIDNING,

Sveriges mest spridda ungdomstidning, utkommer under 1901 *två gånger i månaden med ett n:r å 16 sidor* (juni—aug. blott 8 sidor) under redaktion af pastor *Efr. Rang* och fröken *S. Storckenfeldt*.

Under år 1900 hafva ledande uppsatser, berättelser, dikter och skildringar lämnats af ett femtiotal ungdomsvänner och författare.

De Ungas Tidning vill alltfort utgöra en *mötesplats* för ungdomen och dess verkliga vänner.

De Ungas Tidning vill alltfort bjuda på goda ting både för hjärta och hufvud.

De Ungas Tidning vill alltfort vara frisk och hurtig, lärorik och omväxlande, samt följa med tiden — ej med strömmen.

De Ungas Tidning är rik på illustrationer, då ju goda sådana snabbast och säkrast bringa oss både kunskap och hjärteintryck.

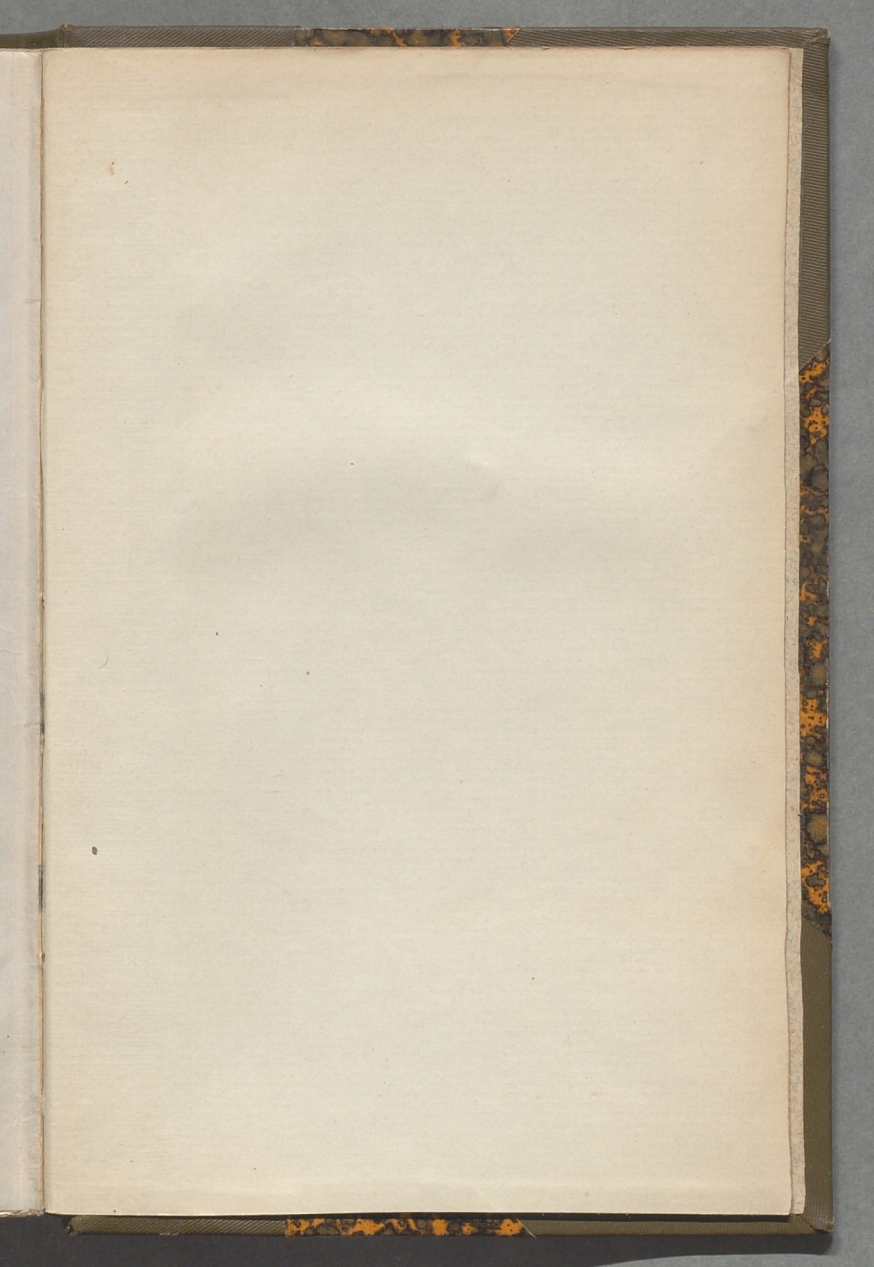
De Ungas Tidning kostar å posten 2 kr. pr år. Vid direkt rekvisition från förlaget, när minst 5 ex. tagas, är priset 1: 50 pr ex., när minst 20 ex. tagas 1: 25 pr ex. Hvert 11:te gratis.

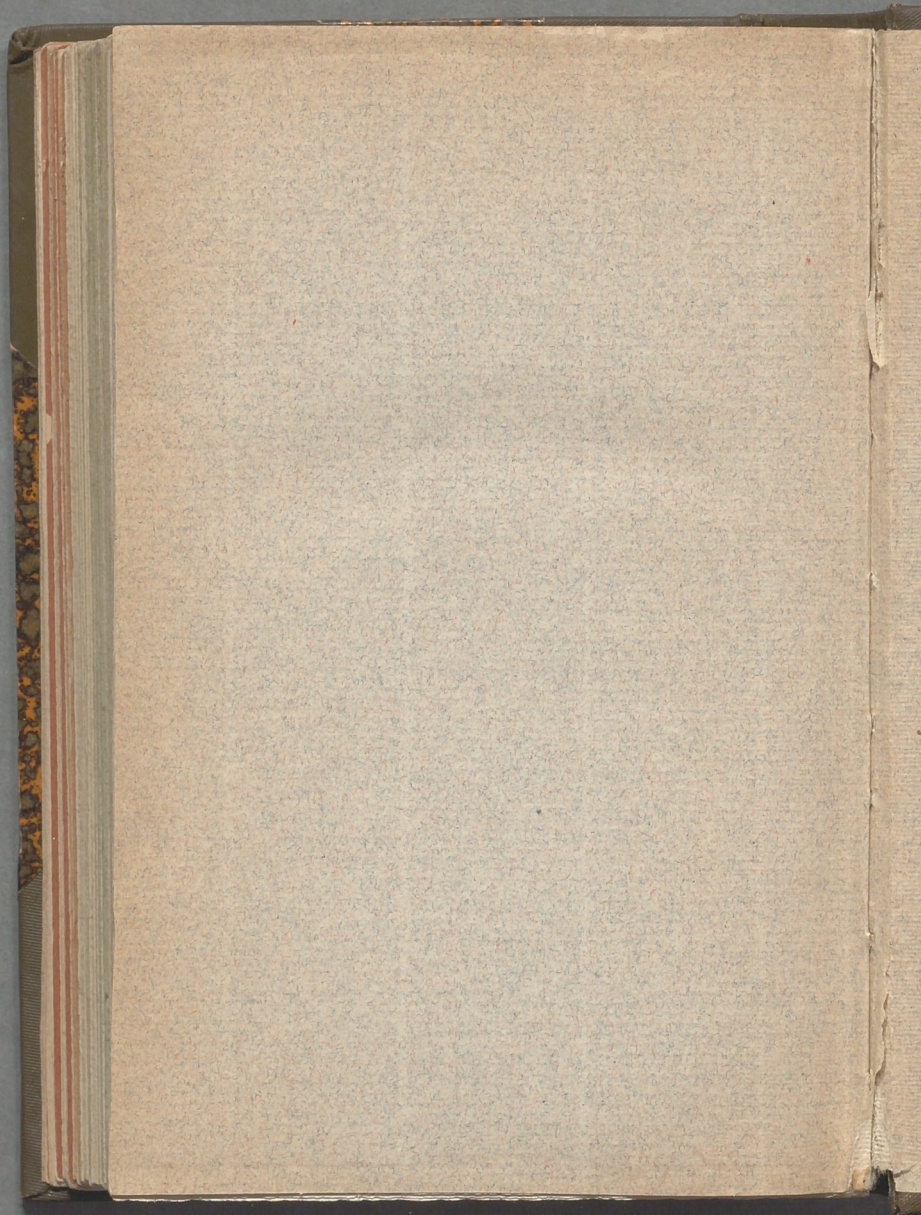
☞ Alltså för 25 kronor 22 exemplar, ☞

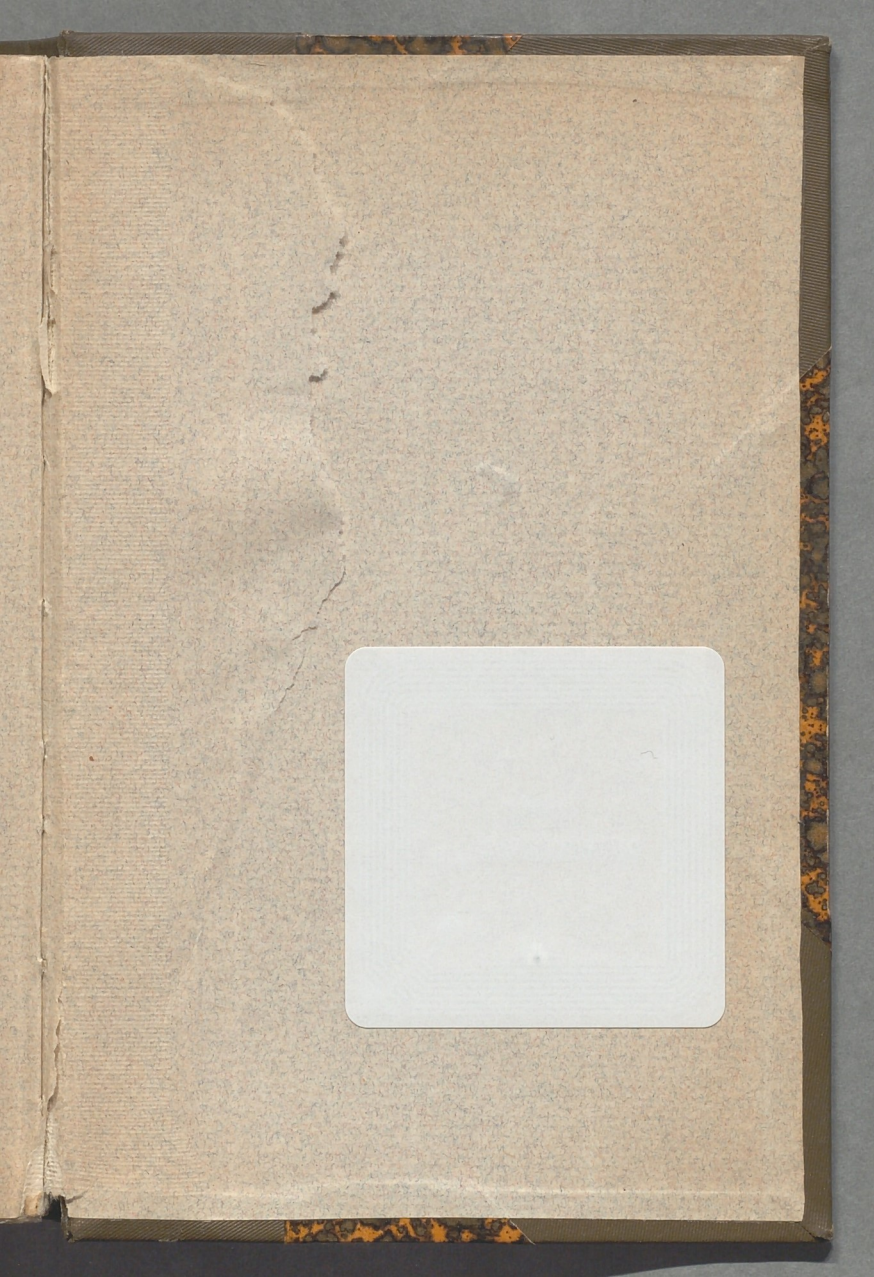
Fosterlands-Stiftelsens Förlags-Expedition.

37. Julsorg och julglädje, af A. Ihle. 20 öre.
38. En julafton i nödens boning, af A. Ihle. 20 öre.
39. Den lille ärlige fisksäljaren. 20 öre.
40. Mormors älskling. 20 öre.
41. Tvätterskan och hennes son. En berättelse för ung och gammal af A. Vollmar. 15 öre.
42. Utan händer. En berättelse för ung och gammal af A. Vollmar 20 öre.
43. Regnbågen. Tal till barnen vid en söndagsskolfest, hållet af J. P. Linde. 10 öre.
44. Sam, den lille sångaren. Öfversättning af G. S. Löwenhielm. 25 öre.
45. Det lyckliga skeppsbrottet. Öfversättning från tyskan af J. J—n. 10 öre.
46. Den blinde fiolspelaren. Berättelse af Anette Ihle. Öfversättning från norskan af Leo. 25 öre.
47. Den konungliga lagen. (Jak. 2: 8). Af Charlotte Mason. 25 öre.
48. Den tacksamme Josef. Öfvers. från engelskan. 15 öre.
49. Farmors berättelse eller en episod från irländska upproret 1798. 20 öre.
50. Det klappar. Berättelse för ung och gammal af A. Vollmar 10 öre.
51. Julaftonen. Berättelse för ung och gammal af A. Vollmar. Öfversättning från åttonde tyska upplagan. 15 öre.
52. De två bröderna. Öfversättning från engelskan. 15 öre.
53. Utan arbete, utan bröd! Af författarinnan till »Jessikas första böna». Sann berättelse. Öfvers. från engelskan. 15 öre.
54. En dag och en natt. Berättelse af Hesba Stretton. Öfversättning af H. F. 25 öre.
55. Stefan Flemings tafla. En berättelse ur verkligheten. Öfversättning från engelskan af I. K—g. 10 öre.
56. Min egen, egen lille Johan. Öfversättning från engelskan af E. F. L—m. 25 öre.
57. Sommarloftet. Öfversättning från engelskan af E. M. L—m. 15 öre.
58. Två barn, som söka och finna himmelen, af A. Vollmar. 20 öre.
59. Julbarnet. Af A. Vollmar. 15 öre.
60. Sparfvarna se det. 20 öre.
61. Barnatro. 20 öre.
62. Henriks markatta och hur hon samlade för missionen. 15 öre.
63. Kärlekens hemlighet. Af Mathilda Roos. 15 öre.
64. Det roligaste af allt. Af Mathilda Roos. 15 öre.
65. En liten tviflare. Af Mathilda Roos. 15 öre.
66. Det allra käraste. Af Mathilda Roos. 10 öre.
67. Jul. Af Mathilda Roos. 15 öre.
68. Bruna Lena eller Den mörka flickan. Af Ottilie Wildermuth. 30 öre.

69. Hvad vill julgranen lära oss? Julbetraktelse för barn af H. B. Hammar. 10 öre.
70. Penningar och lycka. Af A. Vollmar. 10 öre.
71. Herdegossen, som blef läkare. Af Otilie Wildermuth. 25 öre.
72. Esters julafton. Af Otilie Wildermuth. 15 öre.
73. Befrielsen. Berättelse från drottning Johannas af Navarra dagar. 25 öre.
74. Sen lycka. 25 öre.
75. Fader vår. Af Mathilda Roos. 10 öre.
76. I säker vård. Berättelse af Johanna Spyri. 25 öre.
77. Nyårssången. Af Johanna Spyri. 15 öre.
78. Pastorns Hanna. 15 öre.
79. Lilla Ingrid och hennes indiske vän. Af Evy. 10 öre.
80. "Det bästa af allt". Af Anna Lundberg. 10 öre.
81. Galerslafven. 10 öre.
82. Baronen och vallgossen. 10 öre.
83. Josef, som ville blifva mekaniker. Af Johanna Spyri. 25 öre.
84. Den muntre vallgossen. Af Johanna Spyri. 25 öre.
85. Hvad mormors förmaningar utträttade. Af Johanna Spyri. 25 öre.
86. Huru Tom blef lycklig. Af Johanna Spyri. 25 öre.
87. Henriks öde ö. Översättning från engelskan. 25 öre.
88. Den stora födelsedagen. Af L. S. 20 öre.
89. Lilla »Tröste-Mor». Af Mathilda Roos. 25 öre.
90. Tant Majkens berättelse. Af Mathilda Roos. 10 öre.
91. Guds änglar. Af Mathilda Roos. 10 öre.
92. Vid årsskiftet. Berättelse för gamla och unga. Af A. Vollmar. 20 öre.
93. Under äppelträdet. Af A. Vollmar. 25 öre.
94. En modig kvinna. En sann händelse. Af A. Vollmar. 15 öre.
95. Vinterrosor. Berättelse för ung och gammal af A. Vollmar. 20 öre.
96. Borttappad och återfunnen. Ungdomsberättelse af Anna C. 10 öre.
97. Korset. Berättelse af Anna C. 10 öre.
98. Gökropet. Berättelse för barn af Anna C. 10 öre.
99. Jul och krig. Af F. Bungener.
100. David bagare. Af Runar Alm.
101. Elsas minnesgåfva.
102. Den lyckliga resan. Af A. Vollmar.
103. Arbete bringar lycka. Af A. Vollmar.
104. Före och efter Jul. Af A. Vollmar.
105. Den lille hemlöse. Af L. S.
106. Ett eget hus.
107. Ellas lifsuppgift. Af Runa.

Kunl. biblioteket, Stockholm

50001

000 625 736

www.books2ebooks.eu